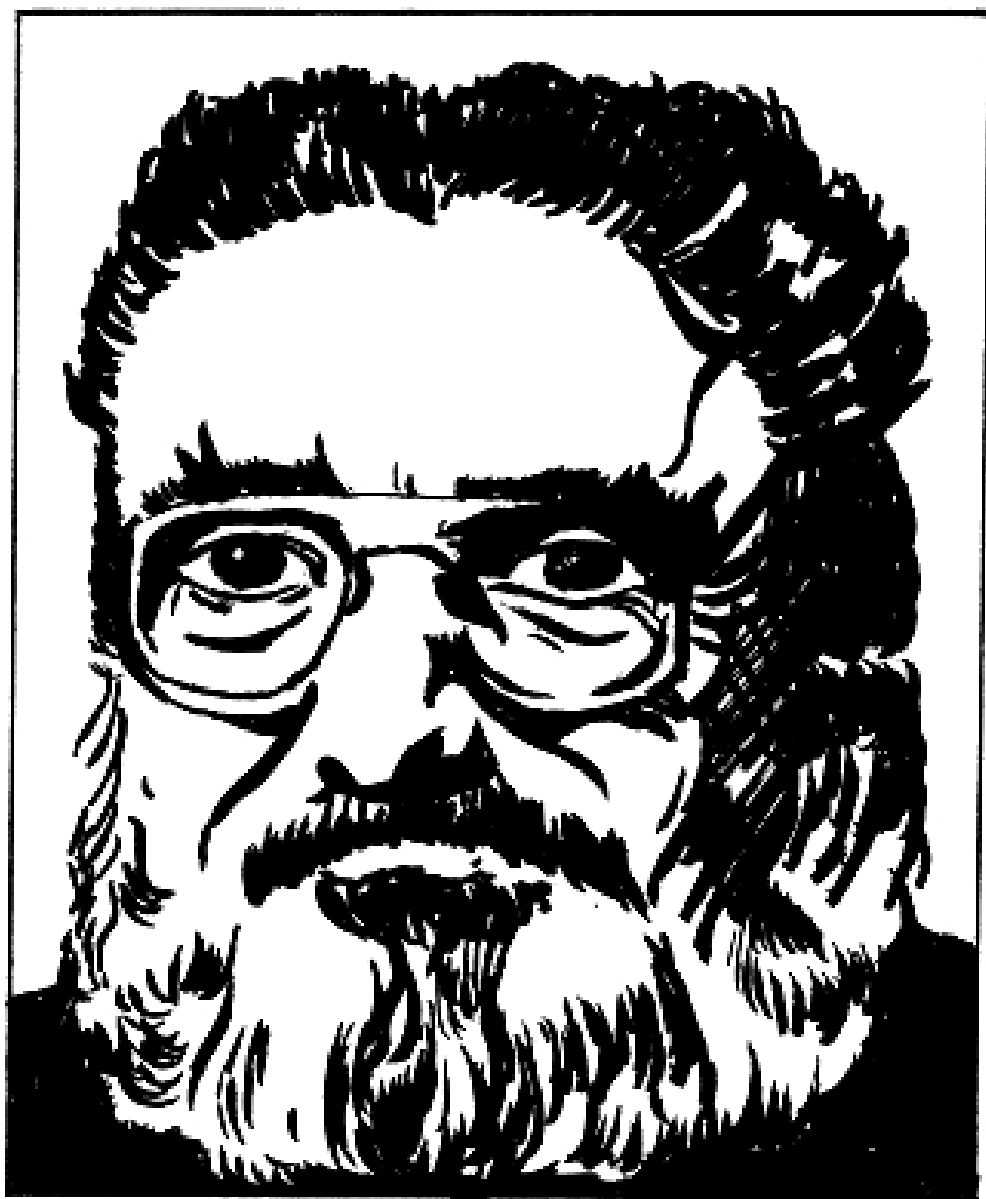

***DEN INTERNATIONELLA
LINJEN***

Ur: PKP:s Allmänpolitiska linje (1988)

***Proletärer i alla länder,
förener er!***

DEN INTERNATIONELLA LINJEN

1. INLEDNING

Ordförande Gonzalo har etablerat Perus kommunistiska partis internationella linje. Han lär oss att vi, som proletära internationalister, utgår från att utveckla den peruanska revolutionen som en del av och till tjänst för den proletära världsrevolutionen, genom folkriget, marscherande mot vårt orubbliga mål, kommunismen. Utan att glömma att varje revolution utvecklas *inom* världspolitikens svängningar.

Ordförande Gonzalo utgår från Lenins tes när han bedömer det internationella läget: "Imperialismens ekonomiska förhållanden utgör grunden för dagens internationella läge. Under hela det tjugonde århundradet [1900-talet] definierades denna nya etapp fullständigt av kapitalismen, i dess högsta och sista stadium." Skillnaden mellan de *förtryckande* länderna och de *förtryckta* länderna är ett av

imperialismens särdrag. För att förstå den nuvarande situationen kan vi därför inte helt utgå från kapitalismens tidigare grundläggande motsättning, ty vi befinner oss i dess sista och högsta stadium, *imperialismen*.

Han upphöjde det som Ordförande Mao lär oss, att imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar och att det är folket som är de verkligt starka, och att den sovjetiska revisionismen och nordamerikanska imperialismen förövar så många illgärningar och skändligheter i sin sammansvärjning att världens revolutionära folk aldrig kommer att låta dem komma undan ostraffade.

Folken i alla länder reser sig. En ny historisk period av kamp har påbörjats, kampen mot den nordamerikanska imperialismen och den sovjetiska revisionismen. Han säger att imperialismens och världsreaktionens förintelse – vilken drivs fram av de Kommunistiska Partierna, genom att de leder proletariatet och världens folk – kommer att bli en ovedersäglig verklighet. Han uppmanar oss att kämpa mot

de två imperialistiska supermakterna, yankee-imperialismen och den ryska social-imperialismen, mot de imperialistiska makterna och världsreaktionen. Samtidigt som vi specificerar de förhållanden som råder vid varje enskild revolution, för att kunna *bestämma* den huvudsakliga fienden och *förebygga* de övrigas handling-ar.

2. DEN NYA ERAN

Med oktoberrevolutionens triumf 1917 markeras en speciell milstolpe i världshistorien: slutet på den borgerliga revolutionen och början på den proletära världsrevolutionen. Denna nya era präglas av våldets förstärkning, den visar bourgeoisieens oförmåga att leda revolutionen och proletariatets mognad för att ta, leda och vidmakthålla Makten för proletariatets diktatur. Inom ramen för denna era äger även de förtryckta nationernas revolutioner rum.

Mitt i ett komplicerat system av alla slags krig kommer imperialismen och världsreaktionen att gå under och socialismen uppstå. Följaktligen är revolutionen och kontrarevolutionen medvetna om faktumet, att *endast genom krig definieras de politiska förändringarna*. Eftersom alla krig har en *klasskaraktär* uppstår:

- *Imperialistiska* krig, som första och andra världskriget. De är rövarkrig vars ändamål är en omfördelning av världen, eller imperialistiska aggressionskrig mot en förtryckt nation såsom England mot Malvinerna (Falklandsöarna), yankee-imperialismen mot Vietnam och social-imperialismen mot Afghanistan.
- *Nationella befrielsekrig*, som äger rum i Asien, Afrika och Latinamerika. I och med att folkkriget i Peru är ett marxist-leninist-maoistiskt, Gonzalos tänkande-krig, är det av *rättvis* karaktär, leds på ett korrekt sätt,

underkastas inte supermakterna eller de imperialistiska makterna. Det utgör förtruppen. Det är en verklighet som visar oss att kommunisterna måste framhäva den huvudsakliga aspekten, vilken är att utveckla folkkriget, vilket i dagens värld är kampens huvudform för att tjäna revolutionen.

När vi möter denna situation, att världen förändras endast genom krig, reser vi det revolutionära krigets allmakt. Detta är *folkkriget*, vilket är proletariats högsta militära teori, etablerad av ordförande Mao. Saken måste specificeras i varje land, både i de imperialistiska och i de efterblivna länderna. Sålunda är *världsfolkkriget* det lämpliga svaret för att förhindra det imperialistiska kriget. Om det imperialistiska kriget kommer gäller det att omvandla det till folkkrig. Som kommunister bedriver vi krig för att förintä kriget och upprätta den "eviga Freden". Vi är de enda som kampar för freden, inte som Reagan eller

Gorbatjov som ju mer de talar om fred, desto mer krigar de. Det är de som är krigshetsare.

När vi iakttar världen i denna era, ser vi att fyra *grundläggande* motsättningar uttrycks:

1) Motsättningen mellan kapitalism och socialism, det vill säga motsättningen mellan två system som är radikalt olika. Den kommer att sträcka sig över hela denna epok och kommer att vara en av de sista som löses. Den kommer fortfarande att bestå efter Maktens erövring.

2) Motsättningen mellan bourgeoisie och proletariat. Detta är motsättningen mellan två motsatta klasser och även den kommer att bestå efter Maktens erövring. Den tar sig uttryck i olika former: ideologiska, politiska och ekonomiska tills dess lösning när vi når kommunismen.

3) Motsättningen *mellan* imperialisterna om världsherraväldet. Denna motsättning försiggår mellan supermakterna, mellan super-

makterna och de övriga imperialistiska makterna och mellan de imperialistiska makterna. Denna motsättning kommer att lösas inom de närmaste 50-100 åren.

4) Motsättningen mellan de förtryckta nationerna och imperialismen – kampen för de förtryckta nationernas befrielse och för att förintä imperialismen och reaktionen. Även denna motsättning kommer att lösas inom de närmsta 50-100 åren och under denna tid utgör den *huvudmotsättningen*. Vilken som helst av de fyra grundläggande motsättningarna kan dock komma att bli den huvudsakliga allt efter klasskampens specifika omständigheter, antingen tillfälligt eller inom bestämda länder.

Ur ett längre perspektiv måste vi, marxist-leninist-maoisterna, för att nå vårt slutliga mål Kommunismen, genomföra tre olika typer av revolutioner:

1) Den *demokratiska* revolutionen. Detta är den borgerliga revolutionen *av ny typ* som leds av proletariatet i de efterblivna länderna. Den upprättar klassernas gemensamma diktatur; proletariatet, bönderna, småbourgeoisien och (under vissa omständigheter) även mellanbourgeoisien, under proletariatets hegemoni.

2) Den *socialistiska* revolutionen, i de kapitalistiska och imperialistiska länderna, vilken upprättar proletariatets diktatur.

3) *Kulturrevolutioner*, vilka genomförs för att fortsätta revolutionen *under* proletariatets diktatur, för att underkuva och eliminera alla kapitalismens skapelser, och med vapen bekämpa all strävan för kapitalistiskt restauration. De tjänar till att förstärka proletariatets diktatur och marschen mot kommunismen.

Ingen klass i världen har tagit makten på en gång, utan genom en process av restaurationer och kontrarestaurationer. Så när proletariatet

tar Makten och upprättar sin diktatur, ökar bourgeoisieens iver att upprätta kapitalismen. Då öppnas en historisk process av kamp mellan proletariatet, för att vidmakthålla och försvara sin diktatur och förhindra den kapitalistiska restaurationen, och bourgeoisie som vill återta makten. Denna kamp mellan restauration och kontrarestauration är en oförneklig historisk lag tills det definitiva upprättandet av proletariatets diktatur.

I världshistorien, när den feodala klassen var framskriden i exempelvis Kina, dröjde det 250 år innan man definitivt kunde krossa slavriets restauration. När bourgeoisie i väst slogs mot feodalismen för att krossa restaurationsförsöken krävdes det 300 år för att den definitivt skulle upprätta sin makt.

I och med att det handlar om en revolution där proletariatet definitivt skall upprätta sin Makt, är kampen mellan restauration och kontrarestauration synnerligen hård och förbittrad. Den kommer kräva ungefär 200 år, med utgångspunkt från Pariskommunen 1871.

Erfarenheterna av restaurationen i Sovjetunionen och Kina ger oss stora lärdomar, både positiva och negativa. Vi bör särskilt framhäva det storslagna framsteg som gjordes under den Nya statens förverkligande och hur den *Stora proletära kulturrevolutionen* är lösningen för att förebygga en sådan restauration.

Vi marxist-leninist-maoister, Gonzalos tänkande, återförsäkrar oss i det revolutionära våldet som universellt giltig lag för att ta Makten. Det är kärnan i ersättandet av en klass med en annan. De demokratiska revolutionerna genomförs med det revolutionära våldet, liksom de socialistiska revolutionerna och vid restauration återtar vi makten genom det revolutionära våldet. Med det revolutionära våldet vidmakthåller vi revolutionens fortsättning under proletariatets diktatur genom kulturrevolutioner. Till kommunismen kommer vi endast med det revolutionära våldet. Och så länge det existerar exploatering skall vi varhelst det än existerar på jorden göra slut på det medelst det revolutionära våldet.

Den nya eran rustar oss således rikligt. Vi kommunister måste stärka oss ideologiskt, politiskt och organisatoriskt för att kunna bära det ansvar som den nya eran kräver.

3. VÄRLDSREVOLUTIONENS PROCESS

Det finns två strömningar som verkar i den internationella kommunistiska rörelsen: den internationella proletära rörelsen och den nationella befrielseörelsen. Den första är den ledande och den andra dess bas.

Den nationella befrielseörelsen utvecklas i de förtryckta nationerna mot imperialismen och reaktionen. Under 1910-talet ägnade Lenin stor uppmärksamhet åt kampen i Indien, Kina, Persien och förklarade att den socialistiska revolutionen inte enbart skulle vara för proletärer mot *sin* bourgeoisie utan även för kolonierna mot sina förtryckare. Det krävs en sammanslagning av två krafter – den internationella proletära rörelsen och den nationella befrielseörelsen. Massornas vikt i de förtryck-

ta nationerna utgör majoriteten av befolkningen på jordklotet och detta kommer att vara avgörande för världsrevolutionen. Lenin gör slutsatsen att revolutionen sträcker sig över de förtryckta nationerna, men det förnekar inte revolutionerna i Europa. Det visade snarare varför en socialistisk stat, så som Sovjetunionen, kunde utvecklas omgiven av imperialistiska stater.

Genom att utveckla Marx lägger Lenin grunden för världsrevolutionens strategi, för att underminera imperialismen, ena den nationella befrielseströrelsens kamp med den internationella proletära rörelsens kamp, och utveckla revolutionen. Trots att slagordet för kommunisterna är "Proletärer i alla länder, förena er!" så menar han att slagordet, som bör leda de två krafternas kamp, bör vara "Proletärer i alla länder och världens folk, förena er!"

Ordförande Mao Tse-tung utvecklar Lenins strategi genom att fokusera på den stora historiska betydelsen som den nationella befri-

elserörelsen utgör för världsrevolutionen. Eftersom imperialismen suger ut de förtryckta nationerna mer och mer, och eftersom folken reser sig i mäktiga revolutionära stormar som måste ledas av kommunistiska partier, så smälter den nationella befrielseörelsen och internationella proletära rörelsen samman. Dessa två krafter är motorn i världshistoriens utveckling. Ordförande Gonzalo lär oss att den strategi, som vi kommunister måste utveckla, måste utgå från de grunder Lenin lade och som utvecklades av ordförande Mao.

Den internationella proletära rörelsen är det internationella proletariats teori och praktik. Proletariatet kämpar på tre plan: teoretiskt, politiskt och ekonomiskt. Sedan det uppkommit som historiens sista klass har dess kamp utmärkt sig i följande milstolpar:

- 1848, när det *Kommunistiska manifestet* framarbetades av Marx och Engels och etablerade proletariatets grundsatser och program;

- 1871, med *Pariskommunen* då proletariatet för första gången grep Makten;
- 1905, med den ryska revolutionens generalrepetition;
- 1917, med *Oktoberrevolutionens* triumf i Ryssland. Klassen etablerade proletariatets diktatur och en nya era börjar;
- 1949, med den kinesiska revolutionens triumf som etablerade den gemensamma diktaturen ledd av proletariatet vilket löste frågan om steget mot den socialistiska revolutionen. Detta ändrade krafternas förhållande i världen;
- och på 60-talet, med den *Stora proletära kulturrevolutionen*, ledd av ordförande Mao Tse-tung, som fortsatte revolutionen under proletariatets diktatur i tillspetsad kamp mellan restauration och kontrarestauration.

I proletarietets kamp för dagskraven frambringas *fackföreningen* och *strejken*. De är inte enbart instrument för den ekonomiska kampen utan härdar även klassen ”för de kommande stora slagen.” Strejken är den ekonomiska kampens huvudsakliga instrument och generalstrejken är ett komplement till upproret. Det som framlades av Sorel [fransk syndikalist som levde 1847-1922], anarkisterna och andra, att man med generalstrejken kan gripa makten, är oriktigt. Vi utvecklar kampen för dagskraven till *tjänst* för kampen för makten.

Proletariatet frambringar politiska apparater: Kommunistiska partier vilka är raka motsatsen till övriga partier och vars mål är gripandet av den politiska makten. Det var så Marx definierade saken. Lenin förklarade sedan partiets karaktär av *ny typ* genom att bekämpa den gamla revisionismens underminerande inflytande, vilket frambringade *borgerliga* arbetarpartier vars bas var arbetararistokratin, fackföreningsbyråkratin, den parlamentariska kretinismen och de som var an-

passade efter systemet. Ordförande Mao Tse-tung utvecklade tesen om partiets uppbyggnad runt geväret och framlade uppbyggnaden av de tre instrument. Ordförande Gonzalo etablerade tesen om de kommunistiska partiernas militarisering och de tre instrumentens koncentriska uppbyggnad.

Proletariatet alstrar en ideologi: *marxismen-leninismen-maoismen*, huvudsakligen *maoismen*, för världsrevolutionen och *marxismen-leninismen-maoismen*, *gonzalos tänkande*, huvudsakligen *gonzalos tänkande*, för den peruanska revolutionen.

Marxismen grundades av Marx. Marx och Engels tog det bästa som mänskligheten hade frambringat, den tyska klassiska *filosofin*, den engelska *politiska ekonomin* och den franska *socialismen* för att lägga grunden till proletariatets ideologi. Marxismen har inte tagit ett enda steg i sitt liv utan att kämpa mot felaktiga positioner. Den fick kämpa mot Proudhon och anarkismen, mot högeravvikelseerna och mot Dührings skapelser och mot de oppor-

tunistiska ståndpunkter som uppkom i det tyska socialdemokratiska partiet.

Sedermera, efter Engels död, kom den gamla revisionismen att utvecklas med Bernstein och Kautsky. Lenin besegrade dem. I syntes etablerade marxismen, i sin första etapp, den *marxistiska filosofin* (eller den *dialektiska materialismen*), den *marxistiska politiska ekonomin* och den *vetenskapliga socialismen*.

Lenin utvecklade marxismen och upphöjde den till dess andra stadium: marxismen-leninismen. Detta gjorde han i hård kamp mot den gamla revisionismen som förnekade den marxistiska filosofin genom att säga att man skulle basera sig på *nykantianismen*, som är idealism och inte dialektisk materialism. Inom den politiska ekonomin förnekades den växande fattigdomen, att proletariats krav tillfredsställdes av imperialismen-kapitalismen. De förnekade *mervärdet* och imperialismen. I den vetenskapliga socialismen angrep de klasskampen, det revolutionära våldet och proklamerade istället pacifismen.

Revisionism är att revidera de marxistiska principerna genom att åberopa nya villkor. Lenin sade att revisionismen är bourgeoisiens agenter i proletariats led. Han sade också att för att bekämpa imperialismen måste man också bekämpa revisionismen, ty de är två sidor av samma mynt. Lenin understryker att revisionismen siktar på att splittra proletariats politiska och fackliga rörelser och frambringa socialismens splittring. I hans korrekta och obevekliga kamp mot revisionismen uppmanar Lenin dessutom, vid tiden för första världskriget, att man skall förvandla det imperialistiska kriget till ett revolutionärt krig. Man måste demaskera de gamla revisionisterna och visa att de är *socialpatrioter*. Han förklarar att man i revolutionstider måste skapa nya organisationer. Eftersom reaktionen slår mot de lagliga måste vi sätta igång underjordiska organisationer även för arbetet med massorna. Därefter förverkligade han den stora Oktoberrevolutionen genom det kommunistiska partiet och upproret.

Stalin kom att fortsätta Lenins verk. Under socialismens uppbyggnadsprocess i Sovjetunionen kämpade han mot Trotskijs, Zinovjevs och Kamenevs avvikelser. Denna kamp avslutades år 1937. Han förde kamp under 13 år och det är falskt att säga att han löste problemen på ett *administrativt* sätt. Vi tar samma ställning som Ordförande Mao angående kamrat Stalins roll, det vill säga att 70 procent av hans gärningar var positiva. Vi kommunister har idag uppgiften att göra en lämplig analys av det andra världskriget, utvärdering av den *Kommunistiska internationalen* och i synnerhet noggrant studera dess sjunde kongress och kamrat Stalins roll däri, revisionismens agerande i Frankrike och Italien, etc.

Genom att utveckla marxismen-leninismen upphöjer ordförande Mao Tse-tung marxismen till dess högsta höjd och proletariatets teori blir *marxismen-leninismen-maoismen*. Ordförande Mao uppfyllde denna uppgift under en ihärdig och långvarig kamp inom Kinas Kommunistiska Parti där han krossade höger-

opportunistiska linjer. Krossandet av Liu Shao-chis och Teng Shao-pings revisionistiska linjer bör särskilt framhävas. På internationell nivå ledde han och vann kampen mot Chrustjovs nutida revisionism. Ordförande Mao förverkligade den *demokratiska* revolutionen i Kina, övergången till den *socialistiska* revolutionen och den Stora proletära kulturrevolutionen. Den grundläggande frågan i maoismen är *makten*: makten för proletariatet, makten för proletariatets diktatur, baserad på en väpnad styrka ledd av Partiet. Maoismen är marxismen-leninismens tillämpning i de efterblivna länderna, under världsrevolutionens *strategiska offensiv* och i revolutionens fortsättning under proletariatets diktatur.

Så vi kommunister har tre stora svärd: vår grundare Marx, den store Lenin och ordförande Mao Tse-tung. Vår storslagna uppgift är att upphöja, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen, och sätta den som befäl och vägledning för världsrevolutionen.

Genom att fortsätta marxismen-leninismen-maoismens utveckling upphöjer, försvarar och tillämpar ordförande Gonzalo vår oövervinneliga och oförvissneliga ideologi och detta utgör marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, partiets enhetsbas. Han utvecklar den peruanska revolutionen och ger bidrag till världsrevolutionen. Gonzalos tänkande är det huvudsakliga som vi måste förkroppsliga, därför att det är segergarantin som leder oss till den demokratiska revolutionen, den socialistiska revolutionen och vidare till kulturrevolutionerna ända till kommunismen.

Vidare framlägger ordförande Gonzalo för oss att det inom världsrevolutionens process, för att sopa bort imperialismen och världsreaktionen från Jordens yta, finns tre moment: 1) den strategiska *defensiven*; 2) den strategiska *jämvikten*; och 3) den strategiska *offensiven* av världsrevolutionen. Detta gör han genom att tillämpa *motsättnings lag* på revolutionen, ty motsättningen är allmängiltig och alla motsättningar har två aspekter som käm-

par mot varandra. I detta fall står motsättningen mellan revolution och kontrarevolution. Världsrevolutionens strategiska defensiv *gentemot* kontrarevolutionens offensiv utgår från år 1871 med Pariskommunen och slutar runt andra världskriget. Den strategiska jämvikten äger rum kring den kinesiska revolutionens seger 1949, kring den Stora proletära kulturrevolutionen, samt kring utvecklingen av den mäktiga nationella befrielseörelsen; sedermera går revolutionen in i den strategiska offensivens moment, vars början kan dateras till omkring 1980 då vi ser *tecken* såsom kriget mellan Iran och Irak, Afghanistan, Nicaragua och folkrigetets början i Peru, en epok inramad av "de närmaste 50-100 åren."

Härifrån och framåt kommer motsättningen mellan kapitalism och socialism att utvecklas, vars lösning kommer att leda oss till kommunismen. Vi förstår att det är en långvarig process och inte en kortvarig. Men vi är övertygade om att vi skall komma till Kommunismen även om vi ska gå genom en rad krökar

och bakslag. De kommer nödvändigtvis att finnas. Det är inte konstigt att tillämpa de tre momenten på frågan om världsrevolutionen, ty ordförande Mao tillämpade dem på det långvariga krigets process, och vi som kommunister bör inte endast se till ögonblicket utan också till de kommande långa åren.

3. DEN AKTUELLA SITUATIONEN **OCH PERSPEKTIVET**

I den aktuella situationen och dess perspektiv har vi kommit in i världsrevolutionens strategiska offensiv, "de 50-100 åren" under vilka imperialismen och världsreaktionen kommer att gå under. Därefter kommer proletariatet att definitivt befästa makten och etablera sin diktatur. Därifrån och framåt kommer motsättningen att vara mellan socialism och kapitalism, på vägen till kommunismen. Att restauration ägde rum i Sovjetunionen och Kina förnekar inte det internationella proletariatets kraftfulla utveckling, utan det visar hur kam-

pen mellan restauration och kontrarestauration rasar. Av detta drar vi kommunister lärdomar för att förebygga restaurationen och definitivt etablera proletariats diktatur.

Vi försäkras oss på nytt i ordförande Maos tes, att en period av kamp mot den nordamerikanska imperialismen och den ryska socialimperialismen har inletts. Så är de två huvudfienderna definierade på världsnivå. Och detta gäller både för dem som genomför demokratisk revolution, för dem som genomför socialistisk revolution och även för dem som genomför nationalistiska rörelser [i förtryckta länder]. Varje revolution eller rörelse måste specificera sin huvudsakliga fiende och *samtidigt* förebygga den andra supermaktens dominans eller någon av de övriga makternas dominans.

I Peru domineras vi av yankee-imperialismen i sammansvärjning med storbourgeoisin och godsägarna. På världsnivå existerar dock en strid mellan de två supermakterna för världsherravälde. Vi kämpar mot den nordamerikanska imperialismen, mot feodalismen och

mot byråkratkapitalismen, men vi kan inte tillåta att den blott ersätts av socialimperialismens dominans eller någon annan makts dominans.

I Afghanistan finns den ryska socialimperialismens direkta aggression, som strider med yankee-imperialismen och övriga västmakter samt Kina om herraväldet. Där måste kampen föras med socialimperialismen som huvudfiende samtidigt som de inte får ge tillträde åt den nordamerikanska imperialismen eller de övriga makterna. Ofta kan kampen inte utvecklas på korrekt sätt på grund av brist på politisk ledning, brist på ett kommunistiskt parti.

I syntes: det existerar två supermakter, som är huvudfienderna. I varje enskilt fall är en av dem den *huvudsakliga*, men vi skonar inte från de andra makternas handlande.

Vi anser att ordförande Maos tes om de tre världarna är rättvis och korrekt. Denna tes är förbunden med Lenins tes om kraftfördelningen i världen, grundad på analysen av

klasser och motsättningar. Vi förkastar Teng Shao-pings opportunistiska och revisionistiska förvrängning av tesen om de tre världarna som leder till att man blir en svans efter USA och säljer revolutionen. Genom att utgå från detta analyserar ordförande Gonzalo den nuvarande situationen då de tre världarna tar form och bevisar att det är ett faktum.

Angående *den första världen*, är det två supermakter, USA och Sovjetunionen, som strider om världsherraväldet och kan utlösa ett imperialistiskt krig. De är supermakter för att de är mäktigare än de andra makterna ekonomiskt, politiskt och militärt. USA:s ekonomi är koncentrerad i monopol av icke-statlig egendom. Politiskt utvecklar USA en borgerlig demokrati med ökande restriktioner av rättigheter, det vill säga reaktionär liberalism. Militärt sett är USA den mäktigaste makten i Väst och har haft en längre utvecklingsprocess.

Sovjetunionens ekonomi är koncentrerad i de *statliga* monopolen. Politiskt sett är det en byråkratisk bourgeois fascistiska diktatur.

Militärt är det en makt på hög nivå, fastän de har haft en kortare utvecklingsprocess.

USA försöker vidmakthålla sina dominansområden och även utöka dem. Sovjetunionen siktar mer på utvidgning därför att det är en ny supermakt. Ekonomiskt sett är den intresserad av att dominera Europa för att förbättra sina villkor.

I syntes finns två supermakter, som inte bildar ett block utan präglas av motsättningar och tydliga skillnader sinsemellan. De rör sig inom lagen om *maskopi och tvist* om världsfördelning.

Den andra världen är de imperialistiska makterna, inte supermakterna, det vill säga de med mindre ekonomisk, politisk och militär makt. Här finns Japan, Tyskland, Frankrike, Italien, [Sverige] etc. De har motsättningar med supermakterna då de måste stå ut med *dollardevalveringar*, militära restriktioner och politiska pålagor. Dessa imperialistiska makter vill dra fördel av supermakternas strider för att själva kunna bli nya supermakter. De bryt-

er också ut i aggressionskrig mot de förtryckta nationerna och mot varandra. Det uppstår tillspetsade motsättningar.

Den tredje världen omfattas av de förtryckta nationerna i Asien, Afrika och Latinamerika. De är kolonier eller halvkolonier där feodalismen ännu inte omintetgjorts. Det är på denna bas som *byråkratkapitalismen* utvecklas. De är underkastade en eller annan supermakt eller imperialistisk makt. De har motsättningar gentemot imperialismen. De kämpar också mot sin egen storbourgeoisi och sina godsägare vilka tjänar och sammansvärjer med imperialismen, särskilt med supermakterna.

Allt detta ger oss kommunister grund för att etablera världsrevolutionens strategi och taktik. Ordförande Mao Tse-tung har lyckats etablera världsrevolutionens strategi och taktik, men de kinesiska revisionisterna gömmer detta. Därmed åligger det oss att dra det ur hans egna idéer och använda de på nya situationer och perspektiv.

Vårt Parti hävdar att det i den *dagsaktuella* situationen i världen finns tre grundläggande motsättningar:

1) Motsättningen mellan de förtryckta nationerna och de imperialistiska supermakterna och makterna. Här ingår även tesen om att de tre världarna tar form. Vi formulerar det så för att motsättningens kärna gäller de imperialistiska supermakterna, men motsättningen uppstår även med de imperialistiska makterna. Det utgör *huvudmotsättningen* och dess lösning innebär den nydemokratiska revolutionens utveckling och seger.

2) Motsättningen proletariat-bourgeois. Dess lösning är den socialistiska revolutionen och i perspektiv den proletära kulturrevolutionen.

3) Motsättningen de imperialistiska makterna emellan: mellan supermakterna, mellan supermakterna och de imperialistiska makterna och de imperialistiska makterna sinsemellan. Detta

leder till krig om världsherraväldet och imperialistiska krig – rövarkrig mot vilka proletariatet måste ställa folkkriget och i perspektiv världsfolkkriget.

(Motsättningen socialism-kapitalism nämner vi inte idagsläget, ty den uppstår idag bara på politisk och ideologisk nivå eftersom socialismen idag inte existerar som Stat. Idag finns inte ett socialistiskt system, men det fanns tidigare och att idag påstå att det finns är att påstå att Sovjetunionen är socialistiskt, vilket är revisionism.)

Nödvändigheten av att studera motsättningarna tjänar till att analysera världssituationen och för att definiera dess strategi och taktik, och inom detta, de strategiska områdena och konfliktområdena. Idag är de hetaste konflikthärdarna:

- Sydostasien, där kampen i Vietnam, Laos och Kampuchea är brännpunkter i denna stora och strategiska region av Asien. Det

är en region med stor befolkningskoncentration, exempelvis i Indien, som skulle tjäna revolutionens framåtskridande på ett kraftfullt sätt om de hade tillräckligt utvecklade kommunistiska partier.

- I Mellanöstern, som är ett stort oljecentrum, finns också en tillspetsad kamp mellan supermakter och de imperialistiska makterna. Här råder frågan om Främre Orienten och de nationalistiska rörelserna, även de reaktionära.
- I södra Afrika, där det finns gerillarörelser som supermakterna och de imperialistiska makterna tagit över för att förvandla dem till kontrollerade ockupationsstyrkor.
- Latinamerika: kampen i Centralamerika (Nicaragua och El Salvador) och Antillerna (Haiti) har en viktig explosivitet. Och det marxist-leninist-maoistiska, Gonzalos tänkande-folkkriget i Peru, som kämpar för en

äkta demokratisk revolution utan att underkasta sig någon supermakt eller makt.

- Och Europa, där ihållande antiimperialistiska militära aktioner utvecklas. Det är nödvändigt att studera ideologin och politiken som ligger bakom dessa aktioner, vilken klass de tjänar, dess förbindelse med proletariats ideologi och den roll de spelar inom den proletära världsrevolutionen. Deras ställning till den nutida revisionismen bör också studeras. Detta är rörelser som pekar att det finns en revolutionär situation som utvecklas ojämnt över den gamla kontinenten.

I vilket som helst av dessa konfliktområden kan gnistan tändas, som orsakar ett imperialistiskt världskrig. Detta är en situation som uppstår då en av supermakternas strategiska överlägsenhet ska definieras. Därför blir det allt mer brådskande och nödvändigt att kunna räkna med kommunistiska partier som grun-

dar sig på marxismen-leninismen-maoismen och som härdats för och under folkriget genom sin militarisering. Att strategiskt definiera vilka områden som är huvudsakliga och vilka som är sekundära för världsrevolutionen är nyckeln för att bestämma rollen varje region och parti ska spela i världsrevolutionen.

För de kommunistiska partierna är problemet att inte koncentrera uppmärksamheten på det imperialistiska världskriget utan att koncentrera den på folkriget. För det är bara detta krig som leder till makten för proletariatet. Vi anser att så länge imperialismen existerar så finns det möjlighet för att det imperialistiska världskriget inträffar.

Det är som ordförande Mao sade: "antingen förebygger revolutionen kriget eller så underblåser kriget revolutionen." För att ett imperialistiskt krig skall äga rum måste den ena supermaktens överlägsenhet över den andra definieras. Enligt de reaktionära militära teoretikerna kommer detta initialt att ske genom användning av kärnvapen genom ett förkross-

ande kärnvapenbombardemang från båda sidor. Under det andra momentet kommer stora kontingenter bestående av miljoner soldater delta. Då kommer ett konventionellt krig, för att ockupera landområden eftersom målet är att fördela krigsbytet (särskilt de förtryckta nationerna) att bryta ut. Sedan kommer ett stort och grymt mordande bryta vilket kommer slå tillbaka mot imperialisterna. Anledningen för att de förtryckta nationerna, världens folk och klasser skall resa sig i folkkrig kommer att bli starkare.

Om ett imperialistiskt världskrig bryter ut så är vi således, för det första, emot det. För det andra fruktar vi det inte och vi koncentrerar oss på *revolutionen*. För det tredje innebär att koncentrera sig på revolutionen att föra folkkrig, lett av proletariatet genom dess kommunistiska parti. För det fjärde, måste folkkrigen specificeras efter varje typ av land och efter varje typ av revolution. I perspektiv står frågan om världsfolkkriget på dagordningen.

4. DEN INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA RÖRELSEN & DEN REVOLUTIONÄRA INTERNATIONALISTISKA RÖRELSEN

Historien om den internationella kommunistiska rörelsen är en ärofull process av kamp som kommunisterna i hela världen utkämpat och utkämpar för att förena sig i syfte att nå sitt oföränderliga mål, det kommunistiska samhället. Under den ärorika kampen har tre *internationaler* bildats.

Den *Internationella arbetarassociationen* eller den *Första internationalen* grundades av Marx och Engels 1864. I denna international fastslogs, genom hård kamp för att krossa Bakunins anarkistiska ställningar, att marxismen är proletariats enda doktrin. Angående detta säger Lenin att den Första Internationalen fyllde sin uppgift, som var att lägga de ideologiska grunderna för proletariats doktrin.

Den Första internationalen splittrades sedermera. Marx och Engels beskylldes för att vara splittrare, men de svarade att om splitt-

ringen inte skett så skulle den dött ändå, mördad av att man satte *enighet* före *principerna*.

Den *Andra internationalen* grundades av Engels 1889, och den tjänade till att organisationerna och partierna mångdubblades. Efter Engels död började dock en otyglad tillväxt av den gamla revisionismen. Den kom att bekämpas och krossas senare av Lenin.

Den Andra internationalen gjorde bankrutt under första världskriget på grund av att dess ledare, som Kautsky och Bernstein, valde att stödja rövarkriget och *sin* respektive bourgeoisie istället för att bekämpa det imperialistiska kriget och omvandla det till revolution. På så sätt blev de *socialpatrioter*.

1919 grundade Lenin den *Tredje internationalen*, den *Kommunistiska internationalen*, vilken skapades som en kampapparat för att kunna ta sig an världsrevolutionen och uppbyggnaden av proletariats diktatur. Under 1920-talet uppstod det inom den Kommunistiska internationalen två problem som fick stor återverkan: först revolutionen i Tyskland, i ett ut-

vecklat land, och sedan revolutionen i Kina, ett outvecklat land. Situationen i världen blev allvarligare efter fascismens uppkomst och segrar. Det fanns även ett problem med hur man skulle förstå *fronten*: Togliattis [Italien] och Thorez [Frankrike] revisionistiska läror höll fast vid den gamla ordningen och ville inte krossa den. Istället koncentrerade de sig bara på kampen mot fascismen.

För kommunisterna och vårt parti är det viktigt att göra en utvärdering av den Kommunistiska internationalen, framför allt dess sjunde kongress. Den är intimt förbunden med världskriget och med kamrat Stalins roll i detta. Detta är en brådskande uppgift. Under 1943 upplöstes den Tredje internationalen och kvar blev en *informationskommitté*.

Kommunisternas kamp för att förena sig på världsnivå är en komplicerad och hård kamp. När den påbörjades *efter* andra världskriget kämpade man mot den nutida revisionismen. År 1948 fördömdes Tito [f.d. Jugoslavien]. Även Browders [USA] idéer var skadliga.

Under 1957 och 1960 samlades de kommunistiska partierna och arbetarpartierna i Moskva. Det skedde efter år 1956 då Chrusjtjov, på Sovjetunionens kommunistiska partis (SUKP) tjugonde kongress upphävde proletariatets diktatur i Sovjetunionen och attackerade den, maskerat som ett angrepp på kamrat Stalin. Vid denna tid hade Sovjetunionen stor betydelse i världen. Under sådana förhållanden antogs 1957 och 1960 en rad otydliga ställningar. Detta trots de principfasta positioner som hölls fast av Kinas kommunistiska parti – särskilt av ordförande Mao – och det albanska Arbetets parti. Ordförande Maos inställning lyckades förändra några av SUKP:s ställningstaganden. 1961 hölls dock SUKP:s 22:a kongress och där systematiserades den nutida revisionismen.

Ordförande Mao, som ledde Kinas kommunistiska parti (KKP), kunde tränga in i den nya revisionismens kärna, vilken systematiserats i form av ”de tre fredliga” och ”de två hela”:

- Med den så kallade "fredliga samexistensen" förvränger Chrusjtjov en tes av Lenin som skiljer mellan förhållanden *mellan* stater och förhållanden *inom* stater. Man framlade att den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje skulle vara den "fredliga samexistensen." för Chrusjtjov låg problemet i att förhindra krig, för enligt honom gör kärnvapnen inte skillnad på förtryckare och förtryckta. Människorna borde *förbrödras* för att förhindra mänsklighetens förintelse.
- "Den fredliga övergången" hävdade att revolutionen inte längre behövde det revolutionära våldet utan att man kan ändra ett samhällssystem till ett annat genom "den fredliga vägen," genom val, genom parlamentarismen.
- "Den fredliga tävlan," hävdade att vad det socialistiska systemet borde göra för att förintna det imperialistiska systemet är att

tävla för att visa imperialisterna att det socialistiska systemet är överlägset. På så sätt skulle imperialisterna gå över till socialismens sida.

- Den revisionistiska tesen om ”hela folkets stat” med vilken Chrusjtjov försökte förneka statens *klasskaraktär* slog konkret mot proletariats diktatur.
- ”Hela folkets parti” var ett annat missfoster som förnekade partiets klasskaraktär, som proletariats parti. Chrusjtjov hävdade att SUKP:s tjugooandra kongress var kommunisternas nya program och ersatte det *Kommunistiska manifestet* med de borgerliga parollerna ”frihet, jämlikhet och broderskap.” Det Kommunistiska manifestet är kommunisternas program och förnekandet av detta fick kampen mellan marxismen och revisionismen att flamma upp och tillspetsas.

Den 14 juni 1963 publicerades *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, även känt som *Det kinesiska brevet*. Det följdes av publiceringen av "de nio kommentarerna" vari ordförande Mao och Kinas kommunistiska parti på ett utmärkt sätt avslöjade och krossade den nutida revisionismen på alla plan.

Vi inser varför ordförande Mao och KKP tyckte att det saknades förutsättningar för att bilda en ny kommunistisk international. Den ideologisk-politiska basen var inte definierad, vilken borde ha varit *marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tänkande*. Men framför allt Arbetets parti i Albanien, under Hoxhas ledning, ville inte acceptera Mao Tse-tungs tänkande. Hoxha strävade efter att bilda en ny marxistisk-leninistisk international, som helt skulle ignorera marxismens nya utvecklingar. Till sitt väsen var Hoxha alltså emot Mao Tse-tungs tänkande.

Med den Stora proletära kulturrevolutionen växte ordförande Maos inflytande runt om i

världen. Kinas kommunistiska parti hade då ställts inför några mycket brådskande problem: hur ska man återta makten i Kina från Liu Shao-chis och Teng Shao-pings revisionistiska välde, och hur ska man fortsätta revolutionen *under* proletarietets diktatur.

Ordförande Mao klev under dessa anti-revisionistiska klasstrider fram som proletarietets store lärare – både nationellt och internationellt. Han blev världsrevolutionens *anförare* och hans *tänkande* blev marxismens tredje etapp. Under denna period kallade vi kommunister detta för ”marxismen-leninismen –Mao Tse-tungs tänkande.”

På Perus kommunistiska partis (PKP) sjätte nationella konferens i januari 1969 antogs partiets enhetsbas just som marxismen-leninismen –Mao Tse-tungs tänkande. Det var ett resultat av ordförande Gonzalos och partiets *röda fraktions* kamp, som redan från 1966 slutit upp kring marxismen-leninismen –Mao Tse-tungs tänkande. Ordförande Gonzalo själv hade redan 1962 slutit upp kring ordförande Maos

positioner och runt den uppfattningen härdade han den röda fraktionen.

Vi sanna kommunister väntade på att KKP skulle definiera *maoismen* som marxismens tredje etapp. Men när ordförande Maos dog i september 1976 angrep de kinesiska revisionistiska kontrarevolutionära kuppmaakarna både ordförande Mao och hans tänkande. Marxisternas enighet fick allvarliga problem, men Perus kommunistiska parti försvarade och höll sig orubbligt fast vid marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande. De demaskerade den kontrarevolutionära kuppen och det revisionistiska maktövertagandet som ägt rum i Kina. Den utökade Politbyrån kom i oktober 1976 överens om att parollen: ”Att vara marxist är att ansluta sig till marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande.”

I och med ordförande Maos död och Tengs och hans kumpaners väg makten i Kina blev vi kommunister skingrade över världen utan centrum och utan bas för världsrevolutionen.

Kontrarevolutionen visade sina klor och

förnekade ordförande Mao och marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkandes giltighet. Den utlöste en tredubbel revisionistisk attack: från Teng Shiao-ping (den kinesiska revisionismen), från Hoxha (den albanska revisionismen) och från Brezjnev (den ryska revisionismen). Inför detta uppmanade ordförande Gonzalo, vid den första nationella konferensen i november 1979, hela partiet att *upphöja, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande mot den trefaldiga revisionistiska attacken.*

Denna position och orubbliga principer höll Partiet stadigt fast vid. Genom att basera sig på marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande påbörjade PKP 1980 *folkkriget* och det var genom att tillämpa och utveckla folkkriget som dess förståelse av maoismen utvecklades. De förstod att maoismen är marxismens tredje etapp. Därför kom PKP på den andra nationella konferensen i maj 1982 överens om att *marxismen-leninismen-maoismen* utgör marxismens tredje etapp. PKP var det enda partiet i världen

som var avantgarde i försvaret av maoismen och PKP åtog sig uppgiften att kämpa för marxist-leninist-maoisternas enighet världen över. Ty denna ideologi ska vara befäl och vägledning för den peruanska revolutionen och för världsrevolutionen.

För att tillämpningen av vår ideologi inte ska bli *mekanisk* måste marxismen-leninismen-maoismens tillämpning vara specificerad till varje enskild revolutionen. Det är därför den peruanska revolutionen har frambringat ordförande Gonzalo och det är *Gonzalos tänkande* som är det *huvudsakliga* i partiets enhetsbas. Varje revolution måste specificera sitt vägledande tänkande, för utan ett sådant finns inte någon tillämpning av marxismen-leninismen-maoismen och inte heller någon utveckling av revolutionen.

Tretton kommunistiska partier och organisationer undertecknade hösten 1980 en deklaration som hette *Till marxist-leninisterna, arbetarna och de förtryckta i alla länder*. Med den ville de förena kommunisterna kring marx-

ismen-leninismen. Författarna talar om ordförande Mao, men utan att anse att han givit upphov till en ny etapp av marxismen och därför bär en universell giltighet. Detta arbete leddes huvudsakligen av USA:s Revolutionära kommunistiska parti (RKP).

1983 tog RKP kontakt med Perus kommunistiska parti för att bjuda in oss till att under-teckna deklARATIONEN, men PKP var inte eniga med den. Vi grundade oss redan då på marxismen-leninismen-maoismen. I mars 1984 genomförde de tretton organisationerna en andra konferens. Där bildades den *Revolutionära internationalistiska rörelsen* (RIR) och de antog en gemensam deklARATION i vilken de säger sig förenas runt marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande.

Vår position angående PKP:s inkorporering i RIR sammanfattas i det brev som vi gav till RIR:s kommitté oktober 1986: "Två saker skulle vi vilja understryka. För det första, från början av vår kontakt har utgångspunkten för våra meningsskiljaktigheter varit den väsent-

liga och avgörande frågan om att marxismen-leninismen-maoismen, som är den enda, sanna och nya etappen av utvecklingen av proletarietets ideologi, med universell giltighet där huvudsakligen maoismen är nyckelfrågan. Och det är följaktligen därför som vi inte är eniga med benämningen marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande. Vi ansåg och anser dock att: lösningen av denna för oss nödvändiga utgångspunkt är komplex. Det kräver tid, och det ska huvudsakligen tjäna till att utveckla revolutionen. (...)

För det andra, när vi undertecknade den vid det andra RIR-mötet antagna deklARATIONEN lade vi fram några invändningar och några klara motståndspunkter. Detta har vi upprepat vid en rad möten, meddelanden och informationer. De visar klart och tydligt våra meningsskiljaktigheter beträffande (1) frågan om huvudmotsättningen, (2) frågan om den revolutionära situationens ojämna utveckling, (3) frågan om världskriget och (4) några motsättningar i frågan om RIR:s roll. Men framför

allt handlar det om (5) marxismen-leninismen-maoismens universella giltighet, och särskilt (6) folkrigetets allmänna giltighet, vilket utgör proletarietets militära teori, som klassen först i och med ordförande Mao Tse-tung förverkligat korrekt och komplett. Slutligen, vilket är fråga (5), insisterar vi i att alltid resa det stora slagordet ”proletärer i alla länder, förena er.”

Vi ansåg dock, och anser fortfarande, att deklARATIONEN innefattade och innefattar en *relativ* enhetsbas, vars utveckling och övervinning skapas genom RIR:s egna framsteg, såsom fakta bevisar klart och tydligt.

Idag har deklARATIONEN av en del klandrats som opportunistisk, av andra för att den inte tjänar till att lösa de brännande problem som revolutionen kräver och att man därför måste gå fram mot en ny deklARATION. PKP anser att RIR löser några problem på olika plan:

- På det *ideologiska* planet måste RIR gå framåt i sin förståelse av marxismen-leninismen-maoismen. Detta framsteg är det hu-

vudsakliga. Även den politiska utvecklingen beror på detta.

- På det *politiska* planet: måste RIR avancera i sin definition av de viktigaste motsättningarna i världen och vilken motsättning som är den huvudsakliga. Samma sak gäller frågorna om det tredje världskriget, att revolutionen är den huvudsakliga tendensen i världen och att ett eventuellt imperialistiskt krig ska omvandlas till ett folkkrig.
- Angående *konstruktionen* måste riktlinjer formuleras för att kunna bilda den Internationalen som vi behöver, och som måste vara en fortsättning av den ärofulla Internationalen kommunistiska rörelsen.
- Angående *massarbetet* följer vi våra paroller att "massorna skapar historien," "det är rätt att göra uppror" och "den kolossala mängden av avfall" och att massarbetet

tjänar till att påbörja eller utveckla folkkriget.

- Angående *ledningen* säger vi att den är nyckeln och den kräver tid för att skapas, utvecklas och vinna erkänd auktoritet.
- Och angående *tvålinjekampen* hanteras den inte korrekt av RIR. Detta är ett utvecklingsproblem som måste lösas på ett riktigt och korrekt sätt. Annars uppstår splitt-ringssymptom, så dessa negativa effekter bör inte ignoreras. Vi anser att RIR:s Kommitté siktar mot att hävda beteckningen *marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tänkande*. Genom att stå bakom deklARATIONEN ska vi bidra till att lösa problemen med ledningen i Kommittén. Dessa problem gör oss tankfulla om att det kanske finns hege-monistiska tendenser.

Med hänsyn tagen till denna situation återförsäkrar vi oss i PKP:s fjärde nationella kon-

ferens i oktober 1986 där det bestämdes att: *Vi ska utveckla oss till en röd fraktion inom den Internationella kommunistiska rörelsen, för att kämpa för att marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen, skall vara befäl och vägledning för världsrevolutionen.*

Samtidigt uppmanar vi till att: *Upphöja, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen!* Det är bara så det internationella proletariatet, genom sina kommunistiska partier, blir i stånd att leda erövringen av makten och på så sätt frigöra de förtryckta. Och därmed frigöra sig själv som klass.

Vi är för återbildandet av den Kommunistiska internationalen och vi anser att den Revolutionära internationalistiska rörelsen är ett steg i rätt riktning. Steget kommer att fortsätta så länge den har en korrekt och riktig ideologisk-politisk linje.

Kampen för att sätta marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen, som befäl och vägledning för världsrevolutionen

kommer att vara lång, komplex och hård men till sist ska vi, planetens marxist-leninist-mao-ister lyckats med detta, ty marxismen har inte tagit ett steg i sitt liv utan kamp.

*ÄRA ÅT DET INTERNATIONELLA
PROLETARIATET!*

*LEVE DEN PROLETÄRA
VÄRLDSREVOLUTIONEN!*

*UPPHÖJ, FÖRSVARA OCH TILLÄMPA
MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN,
GONZALOS TÄNKANDE, HUVUDSAKLIGEN
GONZALOS TÄNKANDE!*

Bilaga: Ur PKP:s Program (1988):

”Perus kommunistiska parti – det peruanska proletariats förtrupp och del av det internationella proletariats – framhäver i synnerhet följande enkla punkter:

- Den enda grundläggande lagen för den eviga materiens oavbrutna omvandlingsprocess är lagen om motsättningar.
- Massorna skapar historien, och ”det är rätt att göra uppror.”
- Klasskampen, proletariats diktatur och den proletära internationalismen är nödvändiga.
- Det behövs ett marxist-leninist-maoistiskt kommunistparti som bestämt tillämpar självständighet, autonomi och självförsörjning.
- Imperialismen, revisionismen och reaktionen ska bekämpas oförsonligt och oavbrutet.
- Makten ska erövrats och försvaras genom folkkrig.
- Partiet ska militariseras och revolutionens tre instrument ska konstrueras koncentriskt.
- Tvålinjekampen är drivkraften bakom partiets utveckling.
- Ideologin ska ständigt omvandlas och politiken ska sättas som befäl i allt arbete.
- Partiet ska tjäna folket och den proletära världsrevolutionen.
- Medlemmarna ska arbeta med total osjälviskhet och en korrekt och rättvis arbetsstil.
- Perus kommunistiska parti har kommunismen som sitt slutmål. Givet att dagens peruanska samhälle förtrycks och utsugs av imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen, står revolutionen här inför ett demokratiska stadium. Därefter ett socialistiskt stadium vari en rad kulturrevolutioner utvecklas. Det av partiet ledda folkkriget ämnar alltså idag utveckla den demokratiska revolutionen med målet att ta makten i hela landet.”

Innehåll:

Sida 3: Inledning

Sida 5: Den nya eran

Sida 13: Världsrevolutionens process

**Sida 25: Den aktuella situationen &
perspektivet**

**Sida 37: Den Internationella kommunistiska
rörelsen & den Revolutionära
internationalistiska rörelsen**

